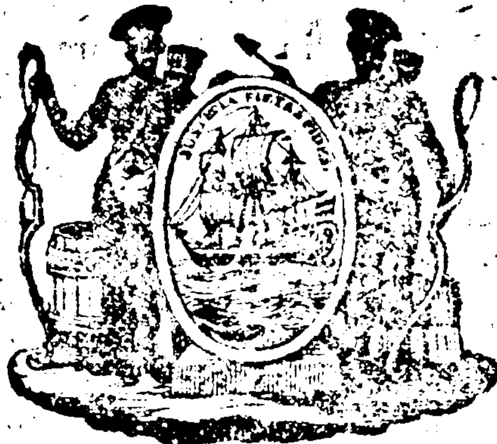
Ao. 1856 Donderdag

No. 71. 12 Junij.

SURINAAMSCHE COURANT EN GOUVERNEMENTS ADVERTENTIE BLAD.

Gouvernements - Secretarie.

Paramaribo, den 9 Junij 1856.

Bij Gouvernements-resolutie van den 5n. dezer maand No. 693, is aan den Heer Mr. B. Lijon, op zijn verzoek verleend een *eervol* ontslag als Lid van de Commissie van Onderwijs.

De waarnemende Gouvernements Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements - Secretarie.

Paramaribo, den 31 Mei 1856.

Van wege Zijne Excellentie den Heer Gouverneur dezer Kolonie, wordt hiermede bekend gemaakt, dat, tengevolge van de daartoe gedane verzoeken, *Brieven van Manumissie* zijn verleend geworden aan de navolgende slaven, als:

1o. Aan het slavenkind *Anna Josephina*, geboren in 1855, dochter van *Isabella*, toebehoord hebbende aan J. A. Scheiderman.

2o. Aan het slavenkind *Flora*, geboren in 1853, dochter van *Abena*, toebehoord hebbende aan Gebroeders Reijns.

3o. Aan de slavin *Fannij*, geboren in 1796 (moedersnaam onbekend), toebehoord hebbende aan P. F. Bromet.

4o. Aan het slavenkind *Grietje*, geboren in 1851, dochter van *Marij*, toebehoord hebbende aan den boedel Saml. Henriques Moron.

5o. Aan den slaaf *Willem*, geboren in 1815, zoon van *Abenie*, toebehoord hebbende aan Mr. P. Fiers Smeding.

6o. Aan het slavenmeisje *Estrelle*, geboren in 1847, dochter van *Wilhelmina*, toebehoord hebbende aan Plantaadje *Potribo*, divisie *boven Commewijne*.

7o. Aan de slavin *Alida*, geboren in 1832, dochter van *Sophietje*, toebehoord hebbende aan Plantaadje *Burnside* in *Coronie*.

en 8o. Aan de slavin *Affie*, geboren in 1815, dochter van *Cateau*, en hare kinderen: *Cezar*, geboren in 1835, *Abenie*, geboren in 1838, *Premier*, geboren in 1840, *Anna*, geboren in 1844, *Jacobus*, geboren in 1847, *Josephina*, geboren in 1850, *Rudolf*, geboren in 1853, en *Flora*, geboren in 1856, allen toebehoord hebbende voor den vrijdom aan S. Norden;

En dat gemelde gemanumitteerden voortaan de namen zullen voeren, van:

1o. *Anna Josephina Kohll.*
2o. *Flora Vohl.*
3o. *Maria Fannij van Sman.*
4o. *Geertruida Oron.*
5o. *Willem de Linde.*
6o. *Estella Elisabeth Louise Ozee.*
7o. *Alida Homos.*
en 8o. *Amalia Affie Noorde.*
Richard Joseph Noorde.
Cato L'Esperance Noorde.
François Noorde.
Christina Anna Noorde.
Nicolaas Jacobus Noorde.
Magdalena Josephina Noorde.
Emanuël Rudolf Noorde.
Mathilda Flora Noorde.

De waarnemende Gouvernements Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements - Secretarie.

Aanzoek voor Vrijgeving.

1856.

9 Junij. Van het slavenkind *Joseph*, geboren in 1853, zoon van *Josephina*, toebehoorende aan plantaadje *Dageraad* en *Dankbaarheid*, divisie *boven Cottica en Perica*.

» » Van het slavenkind *Adolphina*, geboren in 1854, dochter van *Eva*, toebehoorende aan plantaadje *Voorburg*, divisie *boven Suriname* en *Thorarica*.

» » Van den slaaf *George*, geboren in 1821, (moedersnaam onbekend), toebehoorende voor den vrijdom aan J. M. Orsinga.

» » Van het slavenmeisje *Chrisje*, geboren in 1843, dochter van *Rosa*, toebehoorende voor den vrijdom aan S. F. Day.

» » Van het slavenkind *Nautje*, geboren in 1852, dochter van *Premiere*, toebehoorende aan A. B. Elias.

De waarnemende Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Tweede afkondiging.

Gouvernements - Secretarie.

Paramaribo, den 11 Junij 1856.

Bij Gouvernements-resolutie van den 5n. dezer maand No. 694, is de schoolonderwijzer A. J. Wix te *Nw. Rotterdam*, in het district *Nickerie*, uit die betrekking ontslagen.

De waarnemende Gouvernements Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements - Secretarie.

Paramaribo, den 11 Junij, 1856.

(8449) Ten verzoeke van den Heer Jacob Schiff, wordt van zijn voorgenomen vertrek uit de kolonie aankondiging gedaan.

De waarnemende Gouvernements Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements - Secretarie.

Paramaribo, den 11 Junij 1856.

Ten verzoeke van Mejufvrouw Mary Sowerbij, wordt van haar voorgenomen vertrek uit de kolonie aankondiging gedaan.

De waarnemends Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

POLITIE.

Bij de Politie aangifte gedaan zijnde:
1o. *van de ontvreemding* van de volgende kleedingstukken, als:

(1) *Een* Hangmat.
(1) *een* Deken.
(1) *een* Kapotjas.
(7) *zeven* witte Broeken.
(1) *een* blaauwe Broek.
(4) *vier* witte Hemden.
(4) *vier* bonte Hemden.
(1) *een* rood gestreepte Hemd.
en (2) *twee* Onderbroeken.

dewelke allen van het No. **2747** voorzien en ligt te herkennen zijn, als behoorende tot Militaire kleedingstukken, en 2o. *van het vermissen van eene snoer zoogenaamde zwarte ARREWEPIES of OUABÉS*, waaraan *zes gouden CHARIVARIS* en *een MEDAILLON* zijn hangende.

Zoo wordt een ieder gewaarschuwd, om opgemelde Kleedingstukken en Voorwerpen niet te koopen; en uitgenoodigd, om, wanneer zij ter verkoop mogten worden aangeboden, dezelve aan te houden, en daarvan onmiddellijk ten burele van Politie 1e. Afdeeling, gehouden wordende aan den *Waterkant* bij de *Platte Brug*, aangifte te doen.

Paramaribo, den 11 Junij 1856.

De prov. Commissaris van Politie,
G. DUIJCKINCK.

Transport.

(8100) Den 7n. Junij 1856. S. Simons, dezelve S. Simons, E. Simons Pz., Ik. Robles als in huwelijk hebbende M. Simons en J. J. Simons als in huwelijk hebbende B. Simons, erfgenamen van wijlen hunne zuster Faijle Simons, aan Ann Elder, van het

Huis en Erf met de daarop staande gebouwen aan de *Keizer straat* N. W. La. D No. 7, O. W. La. D No. 177.

Paramaribo, den 9 Junij 1856.
De Griffier bij het Geregtshof,
MARTINI VAN GEFFEN.

Transport.

(8104) Den 11den Junij 1856. C. Kaersenhout voor den boedel W. P. Prens, aan F. Polsbroek, van het Erf en de daaropstaande gebouwen aan de *Maagden straat*, N. W. La. C No. 85 O. W. La. D No. 344.

Paramaribo, den 11 Junij 1856.
De Griffier bij het Geregtshof,
MARTINI VAN GEFFEN.

(8448) Aan het Departement der *Onbeheerde Boedels* is gedevolveerd, de Boedel Van Hindericus Schenkel, (overleden den 2 April 1856) den 7 Junij 1856.

En worden mitsdien alle Crediteuren en Debiteuren deszelven opgeroepen, ten einde en op pœne als bij art. 14 en 16 van het Reglement voor opgemelde administratie is bepaald.

Paramaribo, den 11 Junij 1856.
De Curator bij opgemeld Departement,
CHs. LIONARONS.
Eerste Advertentie.

(8096) Over *veertien* dagen, den juisten dag nader te bepalen, zal de Curator bij het Departement der *Onbeheerde Boedels*, in het openbaar doen verkoopen, de navolgende **EFFECTEN**, als:

1o. De suiker plantaadje *de Guineesche Vriendschap*, gelegen aan de rivier *boven Suriname* en *Thorarica*, ter regterhand in het opvaren, tusschen de landerijen van *Heijsvliet* en de verlatene plant. *Nieuwstar*, met derzelver slavenmagt, fabriek, gebouwen, de daaraan behoorende landerijen en verdere toebehooren.

2o. De buiten cultuur zijnde plant. *Klein la Jalousie*, gelegen in de *Waijamoe kreek*, ter regterhand in het opvaren, tusschen de plant. *Waijamoe* en *Karelsburg*, met derzelver slavenmagt.

3o. De houtgronden *Overtoom* en *Vreeland*, de eerste gelegen aan de *Para kreek*, ter regterhand in het opvaren, tusschen de houtgronden *Onverwacht* en *Matuaribo*, en de tweede gelegen aan de *Tawajacoera kreek*, ter regterhand in het opvaren, tusschen den houtgrond *La Prosperité* en *Gloria*, met derzelver slavenmagten, gebouwen, daaraan behoorende landerijen en verder toebehooren.

4o. Den houtgrond *Indigoveld*, gelegen aan de *Tawaijacoera kreek*, ter regterhand in het opvaren, tusschen de landen van de *Waakzaamheid* en de bovenlijn van den houtgrond *de Vier Kinderen*, met deszelfs slavenmagt, gebouwen, daaraan behoorende landerijen en verder toebehooren.

5o. Den blooten grond *Oranje*, gelegen aan de *Para kreek*, ter regterhand in het opvaren, naast den houtgrond *Berlijn*, — allen aankomende den boedel van wijlen den Heer Salomon de la Parra.

Voorts:

6o. De suiker plantaadje *Concordia*, gelegen aan de rivier *boven Commewijne*, ter linkerhand in het opvaren, tusschen de verlatene plant. *Mon Plaisir* en de plant. *Des Tombesburg*, met derzelver slavenmagt, fabriek, gebouwen, daaraan behoorende landerijen en verdere toebehooren.

7o. De buiten cultuur zijnde plant. *Bleijenhoop* en *Bleijenrust* gelegen aan de rivier *boven Cottica*, ter linkerhand in het opvaren, tusschen de plant. *Louisenburg* en *Rustlust*, met derzelver slavenmagt en daaraan behoorende landerijen.

8o. De buiten cultuur zijnde plantaadje *Hulshof*, gelegen aan den mond van de rivier *Perica*, ter regterhand in het opvaren met derzelver slavenmagt.

9o. Den blooten grond *Rijnesberg*, gelegen aan de rivier *boven Suriname* en *Thorarica*, ter regterhand in het opvaren, tusschen de gronden *Weltevreden* en *Awarapassie.*

10o. Den blooten grond *Nimmerrust*, gelegen aan de *Marchals kreek*, ter regterhand in het opvaren, tusschen de gronden *Temeraire* en *Curaçao.*

11o. Den blooten grond *Anna's rust* en *Haast u Langzaam*, gelegen aan de *Tapoeripa kreek*, ter regterhand in het opvaren, tusschen de gronden *Bijgelegen* en *de Goede Verwachting*, aankomende voor *de helft*, den opgemelden boedel Salomon de la Parra, en voor de *wederhelft* de Erven Semuel Haim de la Parra.

Alsmede:

12o. *Een derde* gedeelte in den houtgrond *La Diligence*, gelegen aan de rivier *boven Suriname* en *Thorarica*, ter regterhand in het opvaren, tusschen den verlaten grond *Horeb* en den houtgrond *Quamabo*, met deszelfs slavenmagt, gebouwen, daaraan behoorende landerijen en verdere toebehooren; toebehoorende aan gemelden boedel Salomon de la Parra.

En

Een derde in denzelven houtgrond, aankomende de Erven Semuel Haim de la Parra.

Paramaribo, den 11 Junij 1856.
De Curator voornoemd,
CHs. LIONARONS.

Overstroomingen in Frankrijk.

De Fransche provinciale dagbladen maken gewag van overstroomingen, die in onderscheidene deelen van Frankrijk, ten gevolge van zware regens, hebben plaats gehad. Op den 14 April begon de Garonne te Toulouse en Agen te rijzen en was den volgenden dag 18 voet hooger dan den gewonen waterspiegel. De weg van Bordeaux naar Toulouse was verscheidene voeten onder water. Men zag aanhoudend een groot aantal boomen den stroom afdrijven. Op den avond van den 15den begon het water zeer langzaam weder af te nemen. Eenige huizen in het lagere gedeelte van Agen waren overstroomd, doch de daaraan toegebragte schade was zoo groot niet als men aanvankelijk vooronderstelde had. Men hoopt dat de oogst van het koren niet zal geleden hebben, doch op het land, dat pas beploegd en bezaaid is, sal dit wel herhaald moeten worden. Ook de Loire rees, bij Orleans, aanmerkelijk, en waren de weilanden aan de oevers overstroomd. Te Angers was de Maine op den 17den aanmerkelijk gerezen, en waren de straten nabij de rivier onder water.

Eene nieuwe Delf-machine.

Onlangs zijn, in het park van Neuillij, proefnemingen gedaan met eene nieuw uitgevondene delf-machine. Het werktuig wordt door stoom gedreven en rust op vier rolders, die als wielen dienen. In het achterdeel van hetzelve zijn negen hefboomen van groote kracht geplaatst, welke beurtelings opgaan en nedervallen en eene dubbele rij houwelen, in den vorm van spaden, ter diepte van ongeveer vijftien duimen, in den grond werken. Men berekent dat deze machine eene oppervlakte van vijftig yards in minder dan tien minuten zal graven en uitwerpen, of twee en een half akker gronds in ongeveer dertig uren; — zij is van 8 paarden kracht.

Hoe men den toestand van Italie verbeteren zal.

Onlangs betoogde de *Morning Post*, dat men eene despotieke regering tot haren pligt mogt brengen, zoowel als men een krankzinnige onschadelijk maakt. Thans verkondigt het weekblad de *Economist* eene soortgelijke leer. Sprekende over Italie, betoogt het blad, dat een gezonde staat van zaken in dit land hersteld kan worden door twee middelen. Het eerste is, dat Oostenrijk, Frankrijk en Engeland zich vereenigen, om op alle staten van het Schiereiland een algemeen staatkundig programma toe te passen, over welks uitvoering residenten bij de respective boven zouden hebben te waken. De bescherming, die tot nu toe aan de Italiaansche regeringen door Fransche en Engelsche troepen verleend wordt en vooreerst nog wel verleend zal moeten worden, maken, naar het oordeel van de *Economist*, sulk een soort van voogdijschap der groote mogendheden, volgens het regt der volken, zeer geoorloofd. Het tweede middel, dat het blad voorslaat, is: om Lombardije en Venetie van Oostenrijk te koopen en die provincien dan aan Piemont te geven, dat daarvoor gedurende twintig jaren zekere som betalen zou.

De Matroos en de Bedelaar.

Het was op een heeten zomerdag omstreeks drie ure in den middag, dat een ongeveer zestienjarig knaap langs den weg lag, die van het Tolhuis naar Buiksloot leidt. Hij lag met de regterhand onder het hoofd in het mollige gras en keek met strakke blikken naar eenen Oostindievaarder, die hem juist passeerde. Zijne kleeding vertoonde dien havelozen, half slordigen, half ordelijken toestand, welke den bedelaar van professie kenmerkt. Hij was een van die wezens, welke van hunne vroegste jeugd af, bij dezelfde meestal strafbare kostwinning was opgevoed; door een eerlijk handwerk of vlijtigen arbeid zijn brood te verdienen, was nog nimmer bij hem opgekomen. Zijn lang geelkleurig gelaat met goudgele morsige wenkbraauwen, dunne bleekroode lippen en ingevallen wangen, gaven hem een ongunstig voorkomen; slechts uit den vurigen blik uit het helder oog kon men opmerken, dat bij eenige opvoeding hij nimmer het bedelaarspak zoude gedragen hebben. Hij bedelde slechts omdat hij bijna niets anders gewoon was en hem nog nooit het schandelijke daarvan op zoodanigen leeftijd was onder het oog gebragt.

Terwijl hij zoo lag kwam een jeugdig matroos regt op hem aanloopen. „Uit den weg luiaard, graauwde deze hem toe, terwijl hij den strop van een zwaren tros met herculische kracht om een der duod'alven lag. Onze bedelaar stond werktuigelijk op, maar vleide zich op nieuw aan den weg neder, toen de matroos zijn werk gedaan had,

Hij scheen aan dergelijke niet zeer vleijende toespraken gewoon, maar toch het deed hem in de ziel zeer, door een gemeen matroos zoodanig aangesproken te worden. Hij stond spoedig wederom op en regelregt op den man afgaande, die hem aldus aangesproken had, vroeg hij: „Gij hebt mij een luiaard genoemd; waarom noemt gij mij zoo?

„Wel," zeide de matroos, omdat gij dat ook zijt, gij zijt een groote luiaard, iemand die op een verachtelijke wijze door de wereld ziet te komen, dat zie ik aan je heele voorkomen!

Ba! riep de bedelaar, gij ziet er niet veel beter uit.

Janmaat zeide niets, maar liet hem een paar reusachtige vuisten zien.

De bedelaar deed een stap achteruit en vroeg, wat wilt gij?

Wat ik wil riep de ander, je eens voelen laten hoe een paar eerlijke handen een gemeenen luijen jongen op den grond kunnen smakken.

De bedelaar die anders voor geen klein gerucht uit den weg liep, had toch eerbied voor de vuisten van janmaat en koos het hazenpad, maar werd door den matroos achtervolgd, die zoodra hij hem ingehaald had, hem bij den kraag pakte en hem toeriep:

Hoor eens jongen, ik wil je geen kwaad doen, maar mij dunkt je kon toch wel anders dan bedelen.

Het is mogelijk, zeide de bedelaar kort af.

Je zou matroos kunnen worden.

Ik weet het niet.

Je zou een veel beter leven hebben.

Het is mogelijk.

Ik weet het zeker, ik sta er je borg voor.

En de zee!

De zee, riep janmaat, de zee, of indien er geen zee was, dan wilde ik liever dood zijn. Het is daar zoo aangenaam, maar je weet het niet jongen je moest het eens ondervinden.

Als ik een week in zee was, zeide de bedelaar, dan zoude ik zeker zoo naar huis verlangen, dat ik stellig dood ging.

En ik, als ik een week aan wal ben, riep janmaat, terwijl hij zijn Schotsche muts op een oor zette, dan is het mij alsof de straatsteenen tegen het hoofd aan springen; zoo verlang ik weer naar zee.

Dat zeggen de zeelui wel meer, zeide de bedelaar.

En het is ook zoo, zeide de matroos, ik verzeker het je.

Ik zou zoo bang zijn voor storm, zeide de bedelaar.

Gij zoudt niet, zeide de matroos.

Het is zoo gevaarlijk.

Gekheid.

Zulk vreesselijk weêr en dan op zee te zijn, het is zoo gevaarlijk, zeide de bedelaar.

Zulk vreesselijk weêr en dan op zee te zijn, is zoo mannelijk, zeide de matroos.

Welnu, zeide de bedelaar, ik denk dan maar..

Janmaat liet hem niet uitspreken, legde de beide handen op zijne schouders, blikte hem overwinnend in het gelaat, en riep, gij zijt een brave jongen.

Maar, zeide de bedelaar, nu heb ik nog geen schip.

Daar zal ik je aan helpen, zeide janmaat, ik heb nu geen tijd meer, maar kom van avond tegen acht uren op den Zeedijk, dan zullen wij eens praten; dat bleef afgesproken, en nu ging de bedelaar naar stad en de matroos naar boord.

Toen Hendrik (zoo heette de matroos) aan boord gekomen was, vroeg de kapitein: wat had jij met dien bedelaar te maken „Hendrik?

Die vent lag mij in den weg, kapitein, antwoordde Hendrik, ik zeide hem, dat hij een luiaard was, en toen hij mij dit kwalijk nam, liet ik hem mijn vuisten zien, hij scheen daar bang voor te zijn, en liep weg zoo hard hij kon.

Je bent een wonderlijk mensch, zeide de kapitein.

Dat weet ik niet kapitein, zeide Hendrik, maar ik geloof, dat ik een soort van zendeling ben, geroepen om ongeloovigen te bekeeren, verstokte zondaars.

Je ziet er nog al naar uit, om zedelessen te geven, zeide de kapitein lagchende.

Mijn bekeeringswerk, hervatte Janmaat met vuur, bestaat daarin, dat ik ledigloopers en luiaards in vlijtige menschen zoek te herscheppen.

Met scheldwoorden en vuistslagen? zeide de kapitein.

Dat doet er niet toe, riep de matroos, het helpt toch, zulke menschen zijn somtijds beter zoo te regeren dan door mooije woorden.

Het is wel, zeide de kapitein, nu weer aan het werk, de bootsman roept je.

Hendrik was een van die uitgelezenen, die met hart en ziel zeeman zijn; nergens beter te moede zijn dan op den Oceaan. En waarlijk, wanneer men hem des Zondags met de helder witte broek en de wollige boezeroen, een zwart zijden das zwierig om den hals gestrikt, een strooijen hoed op het hoofd, aan het roer zag staan, met vaste hand het rad van het roer omvattende, den geoefenden blik nu eens op het kompas, dan op het vlaggetje van de bezaansmast gevestigd, waarlijk dan zou menig braaf meisje, als zij hem zoo eens had kunnen zien staan, hem met een welgevallig oog hebben aangezien, want het kon niet anders of de door en door knappe zeeman moest vorderingen maken; de kapitein had dan ook zijn vlijt en kunde niet onopgemerkt gelaten en beloofd, hem de volgende reis als derde stuurman mede te nemen.

Eenige uren na hetgeen wij hier verhaald hebben, lag onze driemaster reeds op stroom voor de stad.

Het was een sierlijk vaartuig en een harde zeiler; een uitmuntend zeeschip. Het deed menig Hollandsch zeeman goed aan het hart, als hij de fraaije Cornelia, die op ieder reis bijna elk schip uit het gezigt liep, zoo zag liggen met vlaggen en wimpels overdekt. Hoewel zoo pas uit zee gekomen, zag het vaartuig er wat netjes uit. Slechts hier en daar kon men zien, dat het veel met stormweder had te kampen gehad; het had dan ook niet minder dan volle drie weken met harde oostelijke winden, voor den mond van het kanaal gekruist. Maar hoe hevig en aanhoudend het ook gestormd had, het had wederom alles doorgestaan. Het vaartuig scheen uit ieder kampstrijd een trotscher voorkomen aan te nemen, even als de leeuw, die uit ieder gevecht als overwinnaar terugkomende trotsch en brullende zijn manen schudt.

In een dier onaanzienlijke en slechte nachthuizen, die in menigte op den Zeedijk staan, zaten op den avond van dienzelfden dag twee jongelingen, Hendrik en de bedelaar, die Willem heette. De waardin had op dit oogenblik twee glaasjes gebragt, beide tot aan den rand met jenever volgeschonken. Willem, zeide Hendrik, zijn glas aangrijpende, op je gezondheid, en het even aan dat van Willem tikkende, dronk hij het in één teug uit. Willem integendeel, dronk slechts een weinig. Hoe is het Willem, vroeg Hendrik, lust jij geen borrel? Willem keek Hendrik eenigzins onnoozel aan en zeide, ik ben niet gewoon te drinken.

Ik ook niet, zeide Hendrik. Ik ben geen vriend van matigheidsgenootschappen en nog minder van drinkebroers, zoo wat tusschenbeide in; aan boord een paar op den dag en aan den wal zoo nu en dan een, als ik met een goed vriend zit te praten, dat is zoo mijn gewoonte; als ik aan boord ben, drink ik ze voor niet en als ik aan den wal ben, heb ik er geen, voor dat ik ze eerlijk verdiend heb, en waarom zoude ik het laten; als ik iemand was, die een huishouding had, zoude ik het zeker niet doen, stellig niet. Willem .... maar over iets anders, denkt gij nog woord te houden?

Stellig Hendrik, zeide Willem, als ik maar eene goede gelegenheid wist.

Dit weet ik al dadelijk, zeide Hendrik.

De Mathilda ligt op vertrek en heeft nog geen volk genoeg. Ik heb er al met den huurbaas over gesproken en hij kan je stellig plaatsen.

Zal ik dadelijk matroos worden? vroeg Willem.

Matroos, riep Hendrik, de handen ineen slaande, neen Willem, dat gaat niet, matroos is men zoo spoedig niet; men heeft wel zoo veel leertijd niet noodig, om een goed matroos te zijn, als een goed timmerman of zoo iets; er zijn er zoo veel, die voor matroos monsteren, maar het is er verre van af, dat zij het allen zijn.

Ik begrijp toch niet, zeide Willem, wat een matroos meer noodig heeft, te weten als met de zeilen te kunnen omgaan en het overige van den tijd naar weer en wind te kijken.

Alsof het eene trekschuit ware, niet waar, zeide Hendrik, waar de schippers in de stuurbank zitten, om hun pijp te rooken als men van wal is. Neen, maat, aan boord moet gewerkt worden zoowel in zee als aan land. Een matroos moet kennen, om maar *iets* op te noemen, handig en goed lossen en laden; goed sturen en alles wat daarmede in verband staat, het kompas kennen. Indien b. v. het schip bij den wind ligt en er onverwachts eene hevige bui invalt, moet hij dadelijk weten wat te doen; evenzoo als men met een paar streken in de zeilen zeilt.

En wat heeft men dan te doen, vroeg Willem, nieuwsgierig en in de verwachting iets zeer bijzonders te zullen hooren even als alle menschen, die nooit op den Oceaan geweest zijn en van het zeemans leven de zotste en meest onvolkomene begrippen hebben.

In het eerste geval, laat men de schuit zoo digt mogelijk bij den wind oploopen, in het tweede geval .... maar dat zult gij later wel leeren,

Ik wil wel gelooven, zeide Willem, dat het geen kleinigheid is, in zee een driemastschip te besturen.

De ronde, vrolijke zeeman geraakte geheel in beweging, toen Willem dit sprak. Een kleinigheid, neen dat is het niet. Janmaat mag in het oog van menigeen een niets beduidende persoon zijn, een ruwe, ongemanierde kerel. Ik verzeker u Willem, men moest hem eens zien als zijn vaartuig over bergen van water henen rolt, men moest hem eens zien, als hij boven op de marsraa het laatste rif in de Marszeilen steekt en de hevige wind het vaartuig doet overhellen; dat de geheele lijzijde onder water ligt. Men zou niet zeggen, dat de zeeman een nietsbeduidend persoon is, als hij met vliegend weer aan het roer staat, en een vaartuig van een millioen guldens bestuurt, dat door eene enkele misgreep, met vijf en twintig menschenlevens er bij, in één oogenblik kan te gronde gaan.

Op dit oogenblik kwam een man de kamer binnen, aan wiens half pedante kleeding, stroeven blik en afgemeten tred men duidelijk kon zien, dat het een huurbaas was; hij groette Hendrik vriendelijk, bijna onderdanig, want het was een tijd, dat er gebrek aan zeevolk was, anders had hij zekerlijk niet zoo vriendelijk gegroet, ware misschien wel onopgemerkt voorbij gegaan; nu echter ging hij zelfs naast Hendrik zitten en begon het volgende:

Het is warm geweest van dag.

Geducht heet, zeide Hendrik en waaide een paar malen met zijn muts voor het aangezigt.

Het gewone middel, om zich wat af te koelen merkte de huurbaas aan; overigens begrijp ik niet, hoe men door met een muts of pet heen en weder te waaijen, zoo'n koude ontwaart.

Dat zal ik je eens uitleggen, zeide Hendrik. Door dat waaijen verdrijft men de heete lucht; en geeft daardoor aan een kouderen luchtstroom gelegenheid, die plaats dadelijk in te nemen; de warmtestof, die zich overal gelijkmatig zoekt te verspreiden, dat is te zeggen zoo, dat het eene ligchaam niet kouder is dan het andere, al is dit schijnbaar zoo niet, die zelfde stof, wat het wezen mag is hier volgens vaste wetten werkzaam, de koudere luchtstroom onttrekt dadelijk een gedeelte warmtestof van het aangezigt en van daar dat gevoel, dat men koude noemt.

Het is fraai, zeide de huurbaas; maar ik begrijp er toch niets van. Ik geloof, men zegt, als men iemand zoo hoort redeneren, hij verstaat de natuurkunde. Het is zeer fraai; men begint tegenwoordig het volk natuurkunde, wiskunde, en nog een aantal van die fraaije dingen meer te leeren; als het zoo voortgaat, dan zal een schip weldra door natuurkundigan gereed en gestuurd worden, door *wiskundigen gelost en geladen* en met meetkundige juistheid op klippen gestuurd worden. Neen, ik hou niet van natuurkunde; de zeevaartkunde, dat is een veel betere kunst.

Hendrik zag den vent met verachtelijken blik aan en zeide op scherpen toon. Ei! Ei! noemt gij matrozen huren en verhuren, hun geld toetellen en drie guldens van hen in den zak steken ook zeevaartkunde. In dat geval, huurbaas, weet ik niet wat zeevaartkunde is.

Nu, nu, zeide de huurbaas, wordt maar niet boos, zeg mij eens, wie is hij daar.

Dezelfde, zeide Hendrik, waarover ik je reeds gesproken heb.

Hoe oud zijt gij, vroeg de huurbaas, zich tot Willem wendende.

Zestien jaar.

Hoe heet gij?

Willem Schouten,

Heb je meer gevaren?

Neen.

Kan je ook lezen en schrijven?

Ja.

Ook natuurkunde, vroeg de huurbaas, maar stil, dat Hendrik het niet hooren zou.

Maar Hendrik had het toch gehoord, en met een sprong, zoo gezwind als die van een hazewindhond, sprong hij over de tafel, ging vlak voor den huurbaas staan, en liet op ieder van zijne schouders zoo loodzwaar een vuist vallen, dat hij bijna op den grond zeeg.

De huurbaas zeide niets, hij kon ook niet veel zeggen, want hij kwam veel te kort en hij was bang, dat hij Willem niet monsteren zou.

Je schijnt wel altijd met je vuisten in de weer te zijn, zeide Willem.

Zeemanspredikatien, zeide Hendrik, die wijze van onderrigten helpt drommels veel.

Het kleine ongenoegen met den huurbaas liep spoedig af, en de bijeenkomst der drie personen met de monstering van Willem, die in kwaliteit als jongen voor tien guldens in de maand de reis met de Mathilda zou doen. Hij zoude den volgenden dag reeds vertrekken, hetgeen na de noodige inkoopen van witte broeken en zoo de hem den ook geschiedde. Willem was nu zeeman.

———

Dertig jaren later schreef de opperstuurman van de Hollands Koning, op 36o 37' Z. B. en 20o 56' O. L. Achtermiddagwacht: Aannemende stormwind, vreeselijke buijen, vergezeld van donder, weerlicht en hagelsteenen; hoogloopende zee; ten 12 ure maakte voermanszeil vast, het weder toen hand over hand aannemende, vliegende buijen. Waren genoodzaakt voor den wind te houden zoo veel zee en wind zulks toelieten. Zagen door de hevigheid van den wind geen mogelijkheid, om het groot marszeil en de fok te bergen. Zette noodsjorrings op de boot en barring, de lucht vreeselijk door elkander loopende van het N. O. tot Z. O. Ten 2 uren kregen een bui van een orkaan, met vreeselijke donder en weerlicht, hagel en regen, hielden zoo veel mogelijk voor den wind, om de zee te ontloopen, kregen echter zware brekende zeeën over. Het schip bleef bij dit noodweder digt; hadden echter de voorsteng en klaiverboom verloren. Zagen een schip te loefwaarts van ons. Den volgenden nacht schreef dezelfde stuurman in het dagboek: Het weder handzamer, het schip te loefwaarts van ons op ons aanhoudende, toonende de Rotterdamsche Collegievlag No. 367. de Admiraal van Wassenaar, van Banjoewangie naar Rotterdam; ten 5 ure praaide hetzelve, het schip had 45 dagen reis, bij goed weder zoude hij ons morgen een paar rondhouten afstaan.

Den volgenden morgen was het bij stil weder en indien de gebroken stengen en de zware deining der zee niet van het tegendeel overtuigd had, zoude men niet gezegd hebben, dat het gisteren zoo hevig gestormd had. — De kapitein van de Wassenaar kwam zelf met een sloep naar de Hollands Koning toeroeijen. Met eene vaart zoo snel of het een stoomschip ware, sneed het kleine vaartuigje door het water en kwam in dezelfde rigting zoo pijlsnel op het schip aan, alsof het er doorheenen moest, maar door een behendige rigting met het roer lag de sloep spoedig op zijde. De kapitein van de Hollands Koning ontving den kapitein van de Wassenaar aan den valreep. Het waren mannen tusschen de veertig en vijftig jaren oud, echte zeelieden op den Oceaan als geboren en opgevoed. De beide kapiteins hadden elkander ontmoet, en toen stonden zij roerloos tegenover elkander, bij beiden zweefde eene flaauwe herinnering voor den geest van eene lang geleden ontmoeting. Eindelijk brak de kapitein van de Hollands Konings het stilzwijgen af en vroeg: uw naam, kapitein?

Schouten, antwoordde de ander.

En uw voornaam? vroeg hij zeer snel.

Willem.

Willem Schouten! mijn vriend! kent gij mij niet meer?

Ik herinner mij iets, zeide Schouten.

Hendrik, riep de ander, dezelfde die altijd met zijn vuisten in de weer was.

Hendrik! riep de kapitein Schouten, dezelfde die mij zoo vele jaren geleden den regten weg wees en mij aan boord van de Mathilda plaatste, mijn goed vriend, hoe zal ik dat vergelden?

Ik ben reeds genoeg beloond, zeide kapitein van Dalen; is dat geen heerlijke belooning u weder te zien en dat in die betrekking. En kapitein van Dalen zeide dat met een gevoel, dat niet inniger gemeend kon zijn, had men hem tot belooning goud gegeven, tonnen gouds.

Maar Willem, vroeg kapitein van Dalen, toen zij in de kajuit onder een goed glas wijn zaten, hoe is het mogelijk, hoe zijt gij zoo opgeklommen.

Zoo als alle menschen, die van klein groot worden, door vlijt, arbeid en oppassing.

De beide zeelieden bragten den dag vrolijk bij elkander door, en toen de avond viel, en kapitein Schouten reeds aan boord van zijn eigen schip was, werden blaauwlichten en vuurpijlen afgestoken, ten teeken van de warme vriendschap der beide zeelieden; de matrozen van de beide schepen hieven nu en dan een daverend hoera aan, want zij deelen als waarlijk brave zeelieden hartelijk mede in de vriendschap hunner gezagvoerders.

Den volgenden morgen zeilden de beide schepen naast elkander naar het vaderland.

Producten Handel.

Bij inschrijving verkocht.

Suiker. Den 9 dezer, van pl. *Lodewijksburg*, 40 vaten a 9,76 cent en van plant. *Rustenburg*, 11 dito dito a 9,56 cent.

Idem, den 11den, van plant. *Boxel* 25 v. a 10 cent, van plant. *Rozenburg*, 32 dito a 9,78 cent.

Katoen. Den 11n. dezer, van plantaadje *Sarah*, 24 balen schoone a 28,63 cent.

Idem, van plant. *Persevérance* ½ aandeel 13 balen schoone a 28,33 cent.

Scheepvaart.

Uitgeklaard.

Den 11den dezer, de Nd. Am. Bark *Clard C. Bell*, kapt. John Power, naar Gloucester, lading: 124 vaten en 16 blomvaten Suiker 183,754 pond, 250 vaten Melassie 29,426 gall. en 38 balen Cacao 5,540 pond.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Zwaluw, kapt. Uitermark, adres bij J. H. Zaal.

Jonkvrouw Geertrui, kapt. Bouwen, adres bij C. J. Leijsner.

ADVERTENTIEN.

Gedrukt bij **J. C. MULLER Az.**